

HALUK ÖZDİL

DİJİTAL

TAPINAK

DESTEK YAYINLARI: 1164
EDEBİYAT: 364

HALUK ÖZDİL / DİJİTAL TAPINAK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2019
3. Baskı Nisan 2020
4. Baskı Ağustos 2020
5. Baskı Aralık 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-688-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HALUK ÖZDİL

DİJİTAL TAPINAK

“Artık yeni bir Tanrı vardı.”

YAZAR HAKKINDA

1957 yılında Ankara’da dünyaya gelen Haluk Özdil, yirmi iki yaşında başladığı memuriyet yaşamı ile birlikte, çeşitli kamu kurumlarının dergilerine düzenli olarak yazılar yazmaya başlamıştır. 1982 yılında AFSAD’da (Ankara Fotoğraf Sanatçıları Derneği) başladığı fotoğraf uğraşı kendisine yurtiçi ve yurtdışında çeşitli ödüller getirdiği gibi AFSAD yönetim kurulunda iki yıl boyunca görev yaptı. “Arayış” isimli fotoğrafı Devlet Resim Heykel Müzesi’nin arşivlerinde yerini alan Özdil 7 yıl sonra memuriyet hayatını bırakarak İstanbul’a yerleşti. Bu tarihten sonra ulusal basında çeşitli gazete ve dergilerde görev yapan Haluk Özdil, 2000 yılından itibaren sektörel bazda dergiler çıkartan bir grubun yayın yönetmeliğini yaptı. 2008 yılında profesyonel çalışma yaşamını bırakarak roman yazmaya yöneldi.

Eserleri:

Örümceğin Ayak İzi, Reis’in Altı Saati, KOD 5, Seçilmişler, Şarkısını Söylüyordu Deniz, Kod Adı Pegasus, Isparta Uçağındaki Sır, On Dokuz

DİJİTAL TAPINAK, 23 MAYIS PERŞEMBE

Binlerce kişi aynı anda konuşuyordu dün gece gördüğüm rüyada. Anlamaya çalışıyordum ne söylediklerini, olmuyordu. Duyuyordum seslerini ama imkânsızdı çözmek. Babam da vardı içlerinde, ön sırada, bana doğrultmuştu sağ elinin işaretparmağını. Suçlu mu, yoksa uyardı mı çalışıyordu? Keşke anlayabilseydim... Anlayamadığım o kadar çok şey var ki yaşama dair; karmaşık, çözümleri zor bir bulmaca...

Çözebilecek miyim?

Zor bir soru daha... Belki de “Çözebilecek kadar zamanım var mı?” diye değiştirmeliyim soruyu. On yedi yıl boyunca hep aynı yalanı söyledim: Babam öldü... Oysa vardı; haftada birkaç kez eve geldiğinde gördüğüm adam. Öteki kadını annem onun için, ben de öteki kızı Ayşin... Sonra onunla tanıştım, daha doğrusu tanıştırıldım birileri tarafından. Rüzgârda dalgalanan sarı saçlarına hayran olmuştum ilk gördüğümde. Mavi gözlerinin derinliklerinde yanan ateş beni de kavurmuştu. Hayatımda ilk kez birisine ilgi duyuyordum; çok güzel bir kadına... Rüya gibiydi o günler, hiç bitmesin istedim. Ardından diğerlerini tanıdım; loş salonlar, anlamadığım dilde ayinler. Sorgulamadan kabul ettiler beni arala-

rına. Hiçbir zaman olmayan aileme ve bu topraklara değil, önce sevdiğim kadına, sonra da onlara aitim artık...

Bu satırları yazarken ağlıyorum, yakında her şey bitecek. Yavaş yavaş hazırlıyorlar beni. Tanrılara kurban edilmek ayrı bir onur. Ve ben bu onuru tadacağım yakında. Başka bir zaman, başka bir yerde yine görüşecekmişiz onunla, öyle diyor. Ama ben ondan ayrılmak istemiyorum ki... “Sen de gel” dediğimde, yerine getirmesi gereken görevleri olduğunu söyledi. Benim bu dünyadaki görevim bitmiş... Beni nasıl öldüreceğini anlattı geçen gece sevişirken. Hiç korkmadım, daha fazla sarıldım ona. Çok bekletmeyecek, o da gelecek yanıma, biliyorum.

Hoşça kal dünya...

GİRİŞ

Kırk üç dereceyi geçen sıcak hava dalgası Hatay'ın ünlü ilçesi İskenderun'u kavurmaya başlayalı saatler olmuştu. MÖ 333 yılında Büyük İskender tarafından Alexandreia adıyla kurulan kentin sokaklarındaki asfalt bile koyu yapışkan bir eriyiğe dönüşmek üzereydi o gün. Pes etmiş gibi görünüyordu kadim kent güneşin muhteşem gücü karşısında.

Piri Reis mahallesindeki çıkmaz sokağın sonunda, bahçesi yüksek duvarlarla çevrili iki katlı, eski betonarme evin içinde kimse yok gibiydi. Demir kafeslerle kaplı pencerelerin kalın perdeleri boşluk bırakılmadan çekilmişti. Geçici süre için sakinlerinin terk ettiği bir eve benziyordu daha çok. Oysa binanın alt katındaki büyük salonda farklı bir görüntü vardı; gizemli bir ayin başlayacaktı az sonra. Duvarlarındaki sıvaları yer yer dökülmüş karanlık salonu daire şeklinde yerleştirilmiş mumlar aydınlatıyordu. Klima ya da benzeri bir serinletici olmadığı için yüksek nemle birleşen sıcak hava ter içinde bırakmıştı beyaz elbiseli dokuz kadını. Duvar dibindeki tütsüden çıkan sentetik uyarıcının kalın dumanı mide bulandıracak kadar kötü kokmasına rağmen rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Otuzlu yaşlardaki sarı saçlı kadın ortadaki yerini aldığı sırada diğerleri çevresinde daire oluşturdular. Önce düşük frekanslı bir sinyal sesi duyuldu. Saniyeler içinde yirmi bin

hertze yükselen sinyaller insan beyni için belirlenen tehlikeli seviyeyi aşmıştı. Kulak zarlarını patlatacak kadar zorlayan tiz ses aniden kesilince acıyla kasılan yüzleri gevşedi kadınların. İnsan kulağının duyamayacağı yüksekliğe erişen frekansların içine yerleştirilmiş olan subliminal mesajlar beyinlerine nakış gibi işlenirken ayın başladı.

Kendi eksenini etrafında dönmeye başlayan sarışının hızı gittikçe artıyordu. Vücudundaki ter, büyük lekeler halinde beyaz elbisinin üzerinde belirmeye başladığında sesi duyuldu:

“Deus Mitra adiuva me.” (Yardım et bize Tanrı Mitra.)

Aynı yakarışı toplu halde yinelediler:

“Deus Mitra adiuva me.”

Şaşırtıcı bir hızla dönmeye devam eden sarışının saçları, rüzgâr varmış gibi havada savruluyor, ter içinde kalan yüzüne ve ensesine yapışıp ayrılıyor, tekrar yapışuyordu. Çevresinde tur atan sekiz kadın aynı sözleri ritmik olarak yinelemeye başladıklarında dönüş hızları da arttı. Sadece yakarışları değil, bedenleri de aynı anda aynı şekli alıyordu. Deodoran ve parfüm kullanılması yasak olduğu için tütsülü nemli sığağa karışan ter kokuları, daha da ağırlaştırmıştı karanlık salonun havasını. Aniden duran sarışın yerden aldığı mumu havaya kaldırdı:

“Mendicans te.” (Yalvarıyorum sana.)

“Amine.” (Âmin.)

Hepsi aynı anda yere oturup bağdaş kurdular. Ölümüne giden yolda geri sayım başlamıştı artık. Bir kez daha yakaran sarışın kendinden geçmişçesine öne arkaya doğru sallanırken, beton zeminin ortasında yanan mumların alevleri üzerlerine benzin dökmüşçesine parladılar. Yükselen mum ışıklarının kirli duvarlar ve tavanda oluşturduğu gizemli yansımaları arasındaki dansına

başlamıştı şeytan. Tütsünün yaydığı uyarıcı duman tüm salonu kapladığı için aldıkları her nefeste daha fazla haz duymalarını sağlayan serotonin salgılıyordu beyinleri. Aralarındaki tek bakire genç kız öne çıktığında aynı sözcüğü koro olarak yinelemeye başladılar.

“Occidere occidere!” (Öldür öldür!)

Terden sıırıslıklam olmuş elbisesiyle emekleyen kızın başına yapışan siyah saçları duştan yeni çıkmışçasına ıslak görünüyordu. Transa girmiş olan sarışın kendisine sıkıca sarılan kızı fark etmemiş gibi Latince yakarışına devam etti. Bakire kız bir köpek gibi yüzünden boynuna doğru akan terleri yalamaya başladığında aniden sustu. Saniyeler içinde genç kızı saçlarından çekip yere yatırdı ve şahdamarının bulunduğu yere vahşi bir hayvan gibi yapıştı. Var gücüyle ısırıldığı damardan fışkıran kanı emerken orgazmın doruklarına ulaştığını belli eden çığlığı duyuldu şeytanın dans ettiği karanlık salonda. Bakire kızın acıyla dolu haykırışı diğer kadınların orgazm çığlıkları arasında yitip gitti. Sonu gelmişti ayinin; can çekişen kızın kanlar içindeki bedeni yakılmak için arka bahçeye doğru sürüklendi.

Antikçağda uğruna binlerce genç kızın yakılarak kurban edildiği Tanrı Mitra, o dönem hüküm sürdüğü Akdeniz'i değil, tüm dünyayı ele geçirmek için geri dönüyordu bu kez...

FACEBOOK'UN DİJİTAL HAYALETLERİ

ABD'nin Kaliforniya Eyaleti'nde yer alan Menlo Park Kenti'ndeki iki yüz dönümlük araziyi binalarıyla kaplayan sosyal medya devi Facebook yeni güne başlıyordu. İşbaşı yapacak olanlar binalara giriş yapırlarken, çalışma saatleri dolan yorgun bedenler de işyerlerini terk etmeye başlamışlardı. Kanı çekilmiş gibi görünen yüzlerinde ilk dikkat çeken kızarmış gözleri olurdu genellikle. En fazla gözler ödüyordu radyasyon yayan parlak ekranların karşısında saatler boyunca çalışmanın bedelini. Yine de şikâyetçi oldukları söylenemezdi bu durumdan; ABD ortalamasının üzerindeki aylık kazançlarının kendilerine konforlu bir hayat sunduğunun farkındaydılar. İki buçuk milyar üyesi olan sosyal medya devinin bir parçası olmak da vahşi kapitalizmin tüketim hastalığından koruyamıyordu onları. Tıpkı diğer Amerikan yurttaşlarının da yaptıkları gibi kazanıyor, harcıyor, tüketiyor, kredi çekiyor sonra yine harcıyorlardı. Aslında her şey o büyüğü görselliğe dayanıyordu yaşamlarında. Daha pahalı ve kendilerine özel olmalıydı satın aldıkları meta. Her şey eve gidene kadardı, sonra büyüsü yok olur, sıradanlaşıp unutulur giderdi. Kısır bir döngünün içinde verdikleri mücadele tek bir amaç uğrunaydı; daha fazla kazanmak ve çok daha fazla tüketmek...

Ek binanın dördüncü katındaki odasından dışarıyı seyreden yazılımcı Tyler Thompson aşağıdaki karmaşaya bakarken gülümsedi; sağa sola doğru hareket eden insanlar ve giriş çıkış yapan araçlar böcekler gibi görünüyordlardı gözüne... Üzerlerine ilaç sıkıldığında telaşla kaçmaya çalışan hamamböceklerine benziyorlardı daha çok. “Ne farkımız var ki onlardan?” diye geçirdi içinden. “Sonuçta hepimiz yiyecek ve üreme peşindeyiz.” Yiyecek tamamdı da, üreme kısmına itirazı vardı; ne de olsa üremeyi zevk haline getiren tek canlı türüydü insan. Bu tanımlamayı beğenmemiştir, “Üreme programı zevk alacakları şekilde yüklenmiş” diye değiştirdi. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu; neler saçmalıyordu böyle? Aslında tüm bu saçma düşüncelerin altında bir saat sonra dünyanın geleceğine damga vuracak projenin sonuçlarına bakacak olması yatıyordu. İnsanlarla karşılıklı sohbet edecek olan algoritmalarla yüklü botlar üzerindeki çalışmalarda son aşamaya gelmişti. Gelecekte kurulması planlanan, yapay zekânın yönettiği dünya devleti için ilk adım atılacaktı az sonra. Tam dört yıldan beri on kişilik ekibiyle bu proje üzerinde çalışmak fazlasıyla yıpratmıştı bedenini. Sadece bedeni değil, ruhsal açıdan da hırpalanmıştı. Kendi eliyle yarattığı öğrenen yapay zekâ, gelecekte insanlığı dünya için tehdit olarak algılayabilir miydi? Bu sorunun yanıtını şimdiden vermek imkânsızın da ötesindeydi. Derin bir nefes alıp duvara sabitlenmiş boy aynasının önüne kadar yürüdü. Görüntüsünü hiç beğenmiyordu, özellikle de son zamanlarda. Yanlarından az da olsa kırışmaya başlayan saçları, gözlerinin çevresinde beliren kırışıklar ve düşen gözkapakları olduğundan daha yaşlı gösteriyordu onu. Oysa henüz otuz beş yaşındaydı Tyler. “Neyse...” diye mırıldandı, projesi hayata geçtikten sonra bol bol zaman ayırabilecekti

kendisine. Aslında çok şey yapmayı da düşünmüyordu boş zamanında, estetik düzeltmeler hariç. Aniden karamsar bir duygu kapladı içini; ya işler yolunda gitmezse? Kendisiyle aynı yaşta olan patronu Mark Elliot Zuckerberg'in en gözde elemanıydı bu aralar. Gözde isim olmak aynı zamanda kolayca harcanmak anlamına da geliyordu Facebook'ta. İki aydan beri kilitli kapıların ardında kendi başlarına bırakılan botların nasıl bir gelişme gösterdiklerine bağlıydı geleceği. İlk uygulamayı da bu şekilde yapmışlardı aylar önce. Yalnız bırakılan botlar aralarında İngilizce sohbet etmeye başlamışlar, hatta Facebook takipçileri hakkında dedikodu yapacak düzeyde geliştirmişlerdi kendilerini. Gelişmeler olağanüstü olsa da patronuna göre yetersizdi; çok daha fazlasını istiyordu Mark. "Sen duygusal zekâya sahip algoritmaların babası olacaksın" demişti o gün. "Hangi duygusal zekâ?" diye mırıldandı. Üç ay önce yeni yazılımlarını yüklediği botlar, karşısındaki insanın anlattıklarını dinleyecek, gerekirse onunla birlikte üzülecek, sevinecek ve akıl verecekti. Oysa içinden bambaşka duygular geçiyordu Tyler'ın; insanları kandıracak, inanmalarını sağlayıp yönlendirecek elektronik makineler üretmişti yalnızca. Vicdan azabı çekecek hali yoktu, zaten hayat da bir oyun değil miydi? Görünmeyen ellerin yazdığı senaryolardaki karakterlerden birileri olmuşlardı binlerce yıldan beri insanlar; kendilerine dayatılan yaşam biçimlerini en iyi şekilde oynamak için çırpınıp duruyorlardı. Yeni yazılımı başarılı olduğu takdirde patronu Mark'la birlikte Tanrı rolüne soyunacak olmanın düşüncesi bile muhteşemdi.

İnanmak...

İnsan ırkı bir şeye mutlak inanmak için programlanmıştı sanki. Bunu Mark da, diğer bilişim devlerinin sahipleri de çok

iyi biliyorlardı. Ya piramidi oluşturan on üç aile? Onlar da biliyorlardı, hem de çok daha fazlasını... Dünyada hiç sonlanmayan kaos dönemi başlamıştı artık; bitmek bilmeyen içsavaşlar, sürekli hortlayan terör örgütleri, parçalanmış ulus devletler... En büyük kaos zihinlerde yaşanıyordu aslında; belki de yaşatılıyor demeliydi. Tek bir amaca hizmet ediyordu her şey: Yapay zekânın yöneteceği dünya devleti... Üyeleri için şimdilik gizli tutulan bir proje daha vardı: Dijital mezarlıklar... Sadece Facebook'ta hesabı açıkken ölen insan sayısı on milyonun üzerindeydi dünya genelinde. Bu hesapların kapatılması için yasal vârislerin istekleri göz önüne alınmıyor, mahkeme kararı isteniyordu. Sıkıntılı ve uzun süreç olduğu için de kimse başvuruda bulunmamıştı şimdiye kadar. İlerleyen yıllarda devlet arşivlerindeki kişisel verilere ulaşacak güce sahip olduklarında ölen üyelerinin hesapları dijital mezarlıklara taşınacaktı. Oda'nın açılan kapısı düşüncelelerinden sıyrılmasına neden oldu, gelen yardımcısı Albert'ti.

“Hazır mısın Tyler?”

Yanıt vermek yerine evet dercesine başını salladı. Koridorda yürürlerken ikisi de derin düşüncelere dalmışlardı. Zemin kattaki yüksek güvenli odaya girmeden önce kapıdaki silahlı koruma, onları tanıdığı halde kimliklerini tarayıcıya sokup yüzlerine baktı. Geçiş onayı veren sinyal koridorda yankılandıktan sonra parmak izi geçişine geldi sıra. Son aşama olarak göz tarayıcıları kalmıştı.

Çelik kapısı otomatik olarak açılan odaya giren Tyler günün ilk şokunu yaşadı; botlar İngilizce yerine anlayamadığı bir dilde konuşuyorlardı. “Bu da ne böyle?” diye mırıldandı şaşkın bir yüz ifadesiyle. Yardımcısı da kendisinden farklı değildi. “Neler oluyor Tyler?” diye soran Albert'in sesinde biraz düş kırıklığı, biraz da korku vardı.